

[Søren P. Larsen.]

slaget, men kun sige, at en saa stærk Udvidelse medfører en væsentlig Fordyrelse, baade Forhøjelse af Kontingenter og Forhøjelse af det offentlige Tilskud, og der, hvor jeg synes, det gør mest ondt, Forhøjelsen af et Statstilskud, som igen afsætter en Forhøjelse af det Bidrag, som Kommunerne skal aflevere til Staten.

Jeg ved meget vel, hvorledes Forslaget er formet med Hensyn til Landbrug og Fiskeri, og at det fortrinsvis er i Industrien, det større Tilskud paalægges Arbejdsgiverne. Men det er ikke alle Industrier, der gaar lige godt, og det er egentlig ikke noget rigtig rationalt Grundlag for et ekstraordinært Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, at man siger: vi tager et Bidrag pr. Arbejder uden Hensyn til, om Virksomheden gaar godt, gaar rigtig godt eller gaar mindre godt. Et mere rationelt Grundlag mener jeg man kan finde, hvis man vilde sige: ja, saa maa Statens Tilskud til Arbejdsløshedsfonden være saa og saa meget større. Saa vilde alle Borgere her i Landet komme til at bidrage mere rigeligt, nemlig efter deres Indkomstskatteevne og ikke efter dette, at Bidraget pr. Arbejder er lige stort, hvad enten Virksomheden har faa eller mange Personer, hvad enten den gaar for fuldt Drøn og giver 10—15—20 pCt. i Udbytte, eller det er en Virksomhed, der næsten intet Udbytte giver.

Dertil kommer, at vi fra vor Side kunde ønske, og vi vil ogsaa under Udvalgsbehandlingen give Udtryk for det, at Regeringen vilde være opmærksom paa at lette Kommunerne. Vi taler saa meget om at lette Kommunerne, men her er et Omraade, hvor man fra alle Sider maa erkende, at Kommunerne praktisk talt ingen Indflydelse har, hverken paa Kassernes Administration eller paa noget som helst i dette Forhold, men alligevel lægger Staten $\frac{1}{3}$ af Udgifterne over paa Kommunerne og lader dem udrede dem. Derfor kunde jeg tænke mig, at man fritog Kommunerne for disse Bidrag og lod Staten om at skaffe disse Penge til Veje.

Vi har tidligere her i Salen givet Udtryk for denne Opfattelse gennem Fremsettelse af Ændringsforslag, og jeg kunde tænke mig, at vi vil komme med Ændringsforslag paa dette og ogsaa paa andre Omraader. Men jeg forstod paa den højttærede Minister, at det var hans Agt og Ønske, at Forslaget skulde føres igennem inden 1. April, og saa kan jeg jo nok forstaa, at der ikke bliver saa forskrækkelig megen Forhandling. Jeg venter i og for sig heller ikke

nævneværdige Indrømmelser fra Regeringspartierne paa det økonomiske Omraade; men til Gengæld venter jeg, at Regeringspartierne vil undlade at gennemtrumfe en Bestemmelse om, at en lille Arbejdsløshedskasse skal undlives, blot fordi den ikke passer ind i Krammet. Det maa dog være saaledes, at der ogsaa er Plads for andre Sammenslutninger end dem, der sværger til Koranen.

Boeck-Hansen: Jeg har tidligere haft Lejlighed til at understrege, at Det konservative Parti er fuldkommen enigt med Regeringen i, at Arbejdsløsheden er en frygtelig Svøbe for vort Samfund og en ganske overordentlig stor Ulykke for dem, den gaar ud over, og derfor mener vi ogsaa, at Folk, saa længe de har Arbejde og vellønnet Arbejde, maa gøre, hvad der er rimeligt for at sikre, at de ikke, naar de bliver arbejdsløse, kommer ind i den bitre Nød. Og de har ogsaa et Krav paa, at Samfundet støtter dem i en Arbejdsløshedsperiode; de er jo alligevel til en vis Grad uskyldige i, at vort Samfund er blevet saa daarligt, som det er.

Derfor er vi i Det konservative Parti heller ikke karrige, naar der tænkes paa Arbejdsløshedsspørgsmaalet, ikke paa nogen Maade. Det, vi er imod, er Misbrug. Det, det gælder om for os, er at faa understreget, at det virkelig er arbejdsløse, der er Tale om, og en saadan Understregning ønsker vi ikke mindst af Hensyn til dem, der virkelig med Rette kan kaldes arbejdsløse, idet de heller ikke har nogen Glæde af, at der er Snylttere inden for deres Rækker. Der er ingen Grund til, at de Mennesker, som er ulykkeligt stillede, ogsaa skal faa et odiøst Skær over sig, og derfor mener vi, at man maa søge at gennemføre en effektiv Kontrol, helst ved Hjælp af Folk, som ikke paa nogen Maade er afhængige af de arbejdsløse eller af Foreningerne; derfor er det maaske ogsaa urigtigt at lægge saa megen Magt i Fagforeningernes Hænder paa dette Omraade, som man gør. Det forekommer mig ogsaa, at Lovforslaget aabner Adgang til Fagenes Arbejdsløshedskasser for Folk, som vist daarligt nok kan betegnes som hørende til de vedkommende Fag. Fagenes Arbejdsløshedskasser skal støtte Fagene under Arbejdsløshed, men det er ikke Mening, at de skal have saa store Rammer, at man er tilbøjelig til at karakterisere dem som Understøttelseskasser i Almindelighed.

Vi har i 1936 en saa stor Virksomhedsgrad, som vi aldrig nogen Sinde før har haft, og alligevel har vi en meget, meget stor Arbejdsløshed i Øjeblikket. Dette er et